

RABSZOLGAMUNKA LAKITELLEKEN

Éhberért dolgozik-e még, Markusz úr?

Mindenre elszánt, jó móddal bíró emberek gátlástalanul kihasználták, kihasználják a társadalom periferiájára szorult embertársaikat. Nincs ez másként Lakiteleken sem! Néhányan, a vagyonuk gyarapításáért semmilyen eszközről vissza nem riadók újabbban azokra a keserves körülmények között küszködőkre vetették ki hálójukat, akik egy csettintésükre szinte éhberért képesek kiszolgáltatni magukat.

Kikről is van szó, kik az áldozatok? Szégyen gyalázat, de leszázalékoltak, értelmi fogyatékosok (!), alkalmi munkások, alkoholisták, börtönviselt emberek. Jóllehet, a mai înséges időkben a munkalehetőségnek nagy a becsülte, de nem minden áron.

Lakiteleken az egyik legtöbbet foglalkoztatott – kiszármányolt – Faragó János, vagy ahogy a nagyközségben mindenki ismeri, Markusz, aki élete javarészt, kisebb-nagyobb vétségek miatt börtönben töltötte. Vele ütem lebeszélgetni.

– *Ugy tudom, megbecsült kerítész volt. Hogyan csúszott ilyen mélyre?*

– Tönkrement a házasságom, azóta nem találom a helyemet. A többitől tud, nincs mit beszélnem róla.

– *Tulajdonképpen miből él?*

– Alkalmi munkákból. Mindig megkeres valaki, hol ezért, hol azért, akkor azíán nincs mese, mennem kell.

– *Jól megfizetik?*

– Fenét. Reggel egy kis pálinka, napközben pár pohár bor vagy egy-két üveg sör, no és reggeli, ebéd legjobbszór a fizetség. A munka kemény, verejtékezve meg kell közdennem azért a kevésért is, amit kapok. Néha ugyan csutran-cseppen egy-két százas, de a mai árak mellett ez semmire sem elég.

– *Nem gondolja, hogy kihasználják, balekot csinálnak magából?*

– Mit tegyek, mondja meg! Az életemen változtatni már nem tudok. Beletörődtem a sorsomba, számomra már nem tartogat semmit a jövő. Így kell élnem, ezt kell elfogadnom. Mindig voltak, vannak, lesznek is olyanok, akik kihasználják a hozzám hasonló nyomorultakat...

Ehhez legfeljebb annyit lehet hozzáfűzni, hogy az illetékesek végre odafigyelhetnének: ezek a lejtőn már megkapaszkodni nem tudó emberek inkább segítő kezekre tájáljanak, és ne váljanak kapzsi hiénák martalékává.

Horváth Ferenc